

Разсейването на страховете ми

От Естер Хукс

Беше много мъдро и много мило от страна на Джери да не ми натрапва книгите от серията Сет, защото наистина усещах силно нежелание да се доближавам до тях. Самата мисъл за човек, който осъществява контакт с Нефизическо същество, ме караше да изпитвам огромен дискомфорт. За да не ме притеснява, Джери ставаше рано сутрин и четеше книгите, докато спях. От време на време, когато откриеше нещо особено интересно, го вмъкваше в разговора ни между другото. В такива моменти аз бях в състояние на понижено съпротивление и думите му често ми звучаха смислено. Малко по малко Джери ме запознаваше с все нови и нови понятия, докато накрая в мен се събуди истински интерес към тези невероятни книги. С времето това се превърна в наш сутрешен ритуал. Сядахме заедно, а Джери четеше на глас от книгите Сет.

Страховете ми не се основаваха на някакво отрицателно лично преживяване, а по-скоро на това, което бях чувала от други хора, които, от своя страна, сигурно също са го чували от други хора. Сега, като погледна назад, тези стракове ми се струват крайно нелогични. Във всеки случай отношението ми коренно се промени, ко-

гато установих, че що се отнася до личното ми преживяване..., това ме караше да се чувствам добре.

След време страхът от начина, по който Джейн получаваше информацията, понамаля и тогава започнах истински да ценя тези чудесни книги. Всъщност бяхме толкова въодушевени, че дори си мислехме да отидем до Ню Йорк, за да се запознаем с нея и съпруга ѝ Робърт – и дори със Сет! Представете ли си колко далеч бях стигнала, че да искам да се запозная с Нефизическо същество. Телефонният номер на авторите обаче не беше публикуван и затова не знаехме какво да направим, за да осъществим тази среща.

Един ден обядвахме в малко кафене до една книжарница в Скотсдейл, Аризона, и Джери прелистваше нова книга, която току-що беше купил. Точно тогава един непознат, който седеше наблизко, ни попита: „Чели ли сте книгите от серията Сет?“

Не можехме да повярваме на ушите си, защото не бяхме казали на никого, че ги четем. Тогава човекът продължи: „Знаете ли, че Джейн Робъртс е мъртва?“

Помня, че въздействието на тези думи беше толкова голямо, че очите ми се напълниха със сълзи. Сякаш ми бяха казали, че сестра ми е мъртва, а аз не съм знаела. Беше шокиращо. Почувствахме такова разочарование, когато осъзнахме, че сега няма никакъв начин да се запознаем с Джейн и Роб... и Сет.

Тео „говори“ чрез Шийла

Ден-два след като чухме за смъртта на Джейн, излязохме на вечеря с нашите приятели и бизнес партньори Нанси и съпруга ѝ Уес. „Има един запис, който искаме да чуете,“ каза Нанси и набута в ръката ми аудио касета. Поведението на приятелите ни ми се стори необичайно; в него имаше нещо много странно. Всъщност от

тях се излъчваше същото чувство, което долових у Джери, когато откри книгите от серията Сет. Сякаш имаха тайна, която искаха да споделят с нас, но се притесняваха от реакцията ни.

„Какво има на касетата?“ попитахме.

„Това е запис на медиум,“ прошепна Нанси.

Не мисля, че някой от нас с Джери беше чувал думата *медиум*, употребена в този контекст. „Какво имаш предвид?“ учудих се аз.

Докато Нанси и Уес ни даваха своето кратко и някак несвързано обяснение, ние с Джери осъзнахме, че описват същия процес, по който са написани и книгите от серията Сет. „Казва се Шийла,“ продължиха те, „и чрез нея говори същество, наречено Тео. Шийла ще идва във Финикс и, ако искате, можете да се срещнете с нея.“

Решихме да си запишем час и до ден днешен си спомням колко бяхме развълнувани. Срещата се състоя в красива къща (проектирана от Франк Лойд Райт) във Финикс. Беше пладне, слънцето грееше и, за мое успокоение, не се случи нищо страшно. Всичко беше много удобно и приятно. Докато седяхме и разговаряхме с Тео (по-точно докато Джери разговаряше с Тео, защото аз не продумах през цялото време), бях напълно изумена!

Джери си имаше една тетрадка, пълна с въпроси, които беше събирал още от шест годишен. Беше толкова развълнуван, задаваше въпрос след въпрос, като понякога прекъсваше отговора по средата, само и само за да успее да попита още нещо, преди да е изтекло времето ни. Нашият половин час мина ужасно бързо, а ние се чувствахме чудесно!

„Може ли да дойдем отново утре?“ вметнах аз, защото в *мен самата* също се оформяше списък от въпроси, които исках да задам на Тео.

Да медитирам ли?

Когато се върнахме на следващия ден, попитах Тео (чрез Шийла) какво можем да направим, за да постигаме по-бързо целите си. Тео отвърна: „Утвърждаване“, след което ми даде едно чудесно твърдение: *Аз, Естер Хикс, виждам и привличам към себе си, посредством Божествената любов, тези Същества, които търсят просветление чрез моето развитие. Сега споделянето ще издигне и двамата ни.*

И двамата с Джери знаехме за силата на утвърждаването и вече го използвахме. Добавих: „Какво друго?“ Тео незабавно отговори: „Медитирай“. Не познавах някой, който медитира, и самата идея ми се стори странна. Не беше нещо, което бих направила. Джери каза, че го асоциира с хора, които виждат колко лош може да бъде животът им – колко болка и бедност могат да преживеят – и все още съществуват. В моето съзнание медитацията се числеше към същата категория като ходенето по живи въглени, спането върху легла от пирони и стоенето на един крак цял ден с протегнатата за подавания ръка.

Все пак се обърнах към Тео: „Какво имаш предвид под „медитация“?“

Отговорът не закъсня: *„В продължение на 15 минути всеки ден сядай в тиха стая, облечена с удобни дрехи, и се съсредоточавай върху дишането си. Когато мислите ти блуждаят, което със сигурност ще се случва, освобождавай съзнанието си от тях и отново се съсредоточавай върху дишането си.“* Помислих си: „Е, това не звучи чак толкова странно.“

Попитах дали мога да доведе четиринайсетгодишната ни дъщеря, Треиси, да се запознае с Тео. Реакцията беше: *Ако тя го желае – да, но не е необходимо, защото и вие сте канали за връзка с Нефизическия свят.* Помня колко неправдоподобно ми прозвуча, че нещо толкова странно – или толкова значимо – като това да бъдеш